

симпатична жена в литературата казва някъде – „В любовта нищо не е важно освен действителността, всичко останало е само литература“. И мене ми се струва, че ти погледна на нашата любов много повече като на литература<sup>34</sup>. Яворовите признания в любов никога не са достатъчни („ироничния припев „обичам те“), защото въздействат като цитат, като клише, предназначено за друга.

Именно за да избегне всяка конвенционалност, подражанието на даден образец, Лора прибегва до изписването на разговорната реч в писмата си. Това всъщност е манифестираната, уловената на момента *истина*, която трябва да се съхрани в писмото. С основание бихме могли да твърдим, че поведението на Лора така, като е фиксирано то в оцелелите до нас писма, във всички свои аспекти е белязано дълбоко от порива по *истина*, която е възприемана от нея като абсолютна категория, като висше благо, с което може да бъде удостоен само най-близкият, най-довереният, онова *Ти*, което е другата, обратна страна на Аза: „и който се е мъчил да ти донесе всичката си истина, колкото и да е горчива тя понякога... всичката си истина – защото му се струва, че ти единствен заслужаваш истината. А истината – сама за себе си – нели е винаги хубава и ценна?“<sup>35</sup> С тази реторика, която пряко отвежда към Яворовото стихотворение „Истината“ (1906), приключва едно от последните писма на Лора. Не дилемата *всичко или нищо* е определяща за епистоларно-дневниковата ѝ проза, а противопоставянето *любов/истина – литература/лъжа*, което е доловимо на различни нива, варира в различни посоки, което е основното вдъхновение на всички Лорини откровения. В случая Лора не просто се позовава на един от Яворовите текстове, тя необратимо се е отъждествила с него:

Угасна хубавия на лъжата ден!

То беше истина, уви!

.....

И ето истина – живот-несуета:

страдание, надежда, тма и бъдащ ден!

Лора не чете критично този текст на Яворов. Той не се превръща в база на ловки или недотам изкусни алюзии в писмата ѝ. Лора изписва своя мотив *истина*, който съвпада с разгръщането на мотива у Яворов. Ибсенистският патос тук е несъмнен.

Поривът по разобличаване на илюзиите обаче не би могъл да отведе другаде, освен до фаталния изход: невъзможно е живеенето в несуетата,

<sup>34</sup> Пак там, с. 287.

<sup>35</sup> Пак там, с. 381.